

I øvrigt vil jeg tillade mig at henvise til det Bilag, som er optaget i Betænkningen under Nr. 1. Jeg skal ikke komme ind paa en nærmere Omtale af det, men blot henvise dels til, hvad der er udtalt i Flertalsbetænkningen angaaende denne Sag, dels til, hvad jeg selv som Mindretal har skrevet vedrørende de Anskuelser, jeg har med Hensyn til hele Sparekasse- og Bankvirksomheden.

Koefoed: Jeg kan i det væsentlige slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelser og ønsker kun at gøre nogle Bemærkninger med Henblik paa Ændringsforslag Nr. 5. Det er udtalt af den ærede Ordfører — og det er ogsaa rigtigt —, at Forudsætningen for, at dette Forslag, der indeholder Bestemmelser om Fastsættelse af Indlaansrenten for Sparekasser, skulde kunne vedtages, var, at en tilsvarende Bestemmelse blev indført i Bankloven. Nu har imidlertid Bankloven forladt dette Ting, uden at der deri findes nogen saadan tilsvarende Bestemmelse. Forudsætningen for vort Ændringsforslags Vedtagelse er saaledes bristet, og jeg agter derfor paa Medforslagsstilleres og egne Vegne at tage det tilbage. Men forinden jeg gør dette, vil jeg gerne sige et Par Ord til Motivering af vor Betænkkelighed ved at gøre Konkurrencen mellem Bankerne og Sparekasserne om Befolkningens Sparemidler fuldstændig fri. Det kan nok siges, at saaledes har Forholdet hidtil været — det er jo i alt væsentligt sandt —, men derfor er det ikke sikkert, at det vedblivende er formaalstjenligt. Der har nu for Resten ogsaa været en lille Indskrænkning i saa Henseende, idet Statens Stempelbegunstigelse væsentlig har været forbeholdt Sparekasserne, men denne Begrænsning er nu ved at falde bort, idet der i Banklovforslaget er vedtaget en Bestemmelse om, at Banker med Hensyn til Stempelbegunstigelse fuldstændig stilles lige med Sparekasser.

Naar jeg har ønsket en Begrænsning af Indlaansrenten baade for Banker og Sparekasser, er det af to Grunde. For det første ønsker jeg at modarbejde den Tendens, der synes mere og mere at gribe om sig i Befolkningen, at ville have sine Sparemidler anbragt mod saa høj en Rente som muligt, selv om dette, hvad der som oftest ogsaa vil være Tilfældet, sker med et Afslag i Sikkerheden. For det andet mener jeg, at det er i Samfundets Interesse, at man kan faa de Pengemidler, der behøves til Erhvervenes Trivsel, til en

saa lav Rentefod, som det til enhver Tid er muligt, og særlig mener jeg, at dette gælder for Laan imod Prioritet i faste Ejendomme. Med Hensyn til det første Punkt, Tendensen til at ville have mere for sine Penge, tror jeg ikke, jeg behøver at fremsætte nogen lang Motivering for det; det erkendes vistnok af saa godt som alle at være rigtigt. Jeg skal blot i saa Henseende henvise til, hvad det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (Lewinsky) udtalte forleden Dag under Behandlingen af Bankloven, at det viser sig, at i Tiden fra 1902 til 1912 er Indlaanene i Bankerne steget forholdsvis meget mere end de tilsvarende Indlaan i Sparekasserne. Og hvorfor? Det er sikkert ikke, fordi Befolkningen anser Bankerne for i og for sig at være sikrere Pengeanbringelsessteder end Sparekasserne; det er sikkert, i alt Fald væsentligst, fordi man der faar en noget højere Rente af sine Penge. Jeg har for øvrigt den Opfattelse, at denne Tendens er stigende, endogsaa stærkt stigende, efter 1912, og det er jo endda saaledes, at adskillige ikke en Gang vil nøjes med det Udbytte, Bankerne giver, men prøver paa andre Maader at faa mere ud af deres Penge gennem Børs- og Terminsspekulationer, noget, som jo imidlertid af alle honnerte Folk anses for at være af det onde. Den ærede Minister for Handel og Søfart har jo ogsaa lovet at ville modarbejde dette, saa vidt det stod til ham, og det er jeg ham taknemmelig for.

Hvad nu det andet angaar, om en billig Rente af den Kapital, som skal bruges til Erhverv, da er det jo en Selvfølge, at naar Befolkningens Sparemidler anbringes til en stedse højere Indlaansrente, maa Laan, ydede af disse Midler, ogsaa udlaanen mod en tilsvarende højere Rente. Nu gaar jo, som det er sagt, en stor Del af disse Sparemidler til Bankerne, og det forekommer mig, at Bankerne under Hensyn til deres ret dyre Administration og det Formaal, de har, at yde deres Aktionærer det størst mulige Udbytte, ikke kan udlaane disse Penge, i alt Fald ikke i nogen nævneværdig Grad, mod Prioriteter til en Rente, som jeg for mit Vedkommende vil kunne kalde lav. Da nu disse Banker i væsentlig Grad drager Befolkningens Sparemidler til sig, maa Forholdet jo blive det, som det sikkert ogsaa er, at medens vort eget Lands Sparemidler mere og mere anbringes i Omsætningen og i Spekulationsforetagender, som jo kan være mere eller mindre sunde, vil vore faste Ejendomme gennem Kredit- og Hypotek-